

Praca nad zaufaniem (IV): nastolatkom i wieczne wyjścia

Czy mogę dziś wieczorem wyjść? Pytanie, które nastolatkom wcześniej czy później zadają rodzicom. Pora, by nauczyć się korzystać z wolności.

28-06-2018

Przewodnik do wykorzystania wideo

Pytanie „Czy mogę iść dziś na imprezę?” jest jednym z tych, których

najbardziej obawiają się rodzice nastolatków. Niewątpliwie, kiedy chłopcy i dziewczęta dorastają, z czasem coraz bardziej staje się ich potrzeba posiadania obszarów wolności, w ramach których mogą się rozwijać oraz stykać się z różnymi osobami. Dla młodych wszystkich czasów nocne wyjścia były zawsze szczególnie atrakcyjne.

Zmierzenie się z tym tematem może stanowić dobrą okazję, by rodzice uczyli dzieci, jak mają zarządzać swoją wolnością. Podobnie jak przy wszystkich kwestiach związanych z wychowaniem – nie ma magicznych formuł, a środki ostrożności się zmieniają w zależności od otoczenia, w którym znajduje się określona rodzina.

Oto pytania, które mogą pomóc, kiedy będziecie oglądać to

nagranie z przyjaciółmi, w szkole czy parafii, i ułatwić dialog:

- Jak rodzice powinni stopniowo kształtować swoje podejście do wyjść dzieci na imprezy? Jak rozsądnie oceniać proponowane przez nie plany, mając na uwadze wszystkie czynniki (wiek, pora, odpowiedzialność osobista, pieniądze itd.)?
- Czy rodzice powinni określić z wyprzedzeniem zamknięte reguły, jeśli chodzi o pozwolenia, godziny powrotu itp., czy też powinni być otwarci na dialog ze swoimi dziećmi?
- Jak podchodzić do małych oraz dużych kłamstw ze strony dzieci, w związku z ich planami i imprezami?

Propozycje działania

- Przed rozmową z dzieckiem ważne jest, żeby rodzice byli

zgodni między sobą. Ich argumenty powinny być racjonalne, spójne z wizją życia, którą realizują i którą przekazują dzieciom. By podjąć właściwe decyzje, trzeba poznać otoczenie, w jakim obracają się dzieci oraz i jego wpływ na nie, a także nie pozwalać się sprowokować szantażowi emocjonalnemu typu „tak robią wszyscy moi przyjaciele”.

- Warto poznać, przede wszystkim poprzez rozmowę z dziećmi, szczegóły planów, które realizują lub chcą zrealizować, oraz ich oczekiwania. Jest ważne, by słuchać i nie ograniczać się do „rozmów-wywiadów”. Należy ułatwiać im mówienie i pomóc w refleksji nad ich pomysłami, bez narzucania im własnych.
- Warto zaplanować z wyprzedzeniem rozmowy na

temat wyjść na imprezy i poświęcić na nie odpowiedni czas. Młodzi ludzie potrzebują mieć przestrzeń czasową, by zastanowić się nad tym, co chcą im przekazać rodzice i to przyswoić. Należy uzasadniać odpowiedź odmowną i podać jej powody.

- Ważne, by mówić o zagrożeniach, takich jak nadużycia alkoholu, narkotyki, seks, ale zawsze w formie dialogu. Warto starać się nie nadużywać zwrotów rozkazujących (nie pij, nie wracaj za późno) oraz przykładów ekstremalnych sytuacji.

Rozważanie z Pismem Świętym i z Katechizmem Kościoła Katolickiego:

- „Słuchajcie, synowie, rad ojca, by poznać mądrość, zważajcie!

Udzielam wam cennej nauki: nie gardźcie mym pouczeniem, bo i ja byłem synem u ojca, kochanym, jedynym dla matki, a tymi słowami mnie uczył: «Niech będą w tym sercu zamknięte wskazania, strzeż mych nakazów, byś żył; nabywaj mądrości, nabywaj rozwagi, nie zapominaj słów moich ust! (...)»”. (*Księga Przysłów 4, 1-5*)

- „Dom rodzinny jest więc pierwszą szkołą życia chrześcijańskiego i «szkołą bogatszego człowieczeństwa». W nim dziecko uczy się wytrwałości i radości pracy, miłości braterskiej, wielkodusznego przebaczenia, nawet wielokrotnego, a zwłaszcza oddawania czci Bogu przez modlitwę i ofiarę ze swego życia”. (*Katechizm Kościoła Katolickiego, 1657*)
- „Bóg nie chciał zatrzymać dla samego siebie sprawowania wszelkich władz. Każdemu stworzeniu powierza zadania, które jest ono zdolne wypełniać stosownie

do zdolności swojej natury. Ten sposób rządzenia powinien być naśladowany w życiu społecznym. Postępowanie Boga w rządzeniu światem, świadczące o ogromnym szacunku dla wolności ludzkiej, powinno być natchnieniem dla mądrości tych, którzy rządzą wspólnotami ludzkimi. Powinni oni postępować jak służy Opatrzności Bożej”. (*Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1884)

- „Do sprawujących władzę należy umacnianie wartości, które pobudzają zaufanie członków społeczności i skłaniają ich do służby na rzecz bliźnich. Uczestnictwo zaczyna się od wychowania i kultury. „Słusznie możemy sądzić, że przyszły los ludzkości leży w rękach tych, którzy potrafią dać następnym pokoleniom motywy życia i nadziei”. (*Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1917)

Rozważanie z Papieżem Franciszkiem

- „Te same źródła rozrywki, mające wpływ na nasze obecne życie, prowadzą nas również do absolutyzowania czasu wolnego, w którym możemy bez ograniczeń używać tych środków, które zapewniają rozrywkę lub przelotne przyjemności. W konsekwencji cierpi sama misja, osłabia się zaangażowanie, a wielkoduszna i ochocza posługa ulega osłabieniu. To wynaturza doświadczenie duchowe. Czy może być zdrowy duchowy zapal, który współistnieje z acedią w akcji ewangelizacyjnej lub w służbie innym?”. (*Gaudete et exultate*, 30)
- „Świat proponuje coś przeciwnego: rozrywkę, przyjemność, rozproszenie i

zabawę, i mówi nam, że to właśnie czyni życie dobrym. Świat ignoruje, spogląda w inną stronę, gdy pojawiają się problemy, jak choroba lub cierpienie w rodzinie lub w otoczeniu. Świat nie chce płakać: woli ignorować bolesne sytuacje, maskować je, ukrywać. Wiele wysiłku wkłada się w to, aby uciec od sytuacji, w których obecne jest cierpienie, sądząc, że można przysłonić rzeczywistość, w której przecież nigdy, przenigdy nie może zabraknąć krzyża”. (Gaudete et exultate, 75)

- „W obecnej epoce, w której panują niepokój i pośpiech technologiczny, niezwykle ważnym zadaniem rodzin jest wychowywanie zdolności oczekiwania. Nie chodzi o zabranianie dzieciom zabawy na urządzeniach

elektronicznych, ale znalezienie sposobu zrodzenia w nich zdolności do odróżniania odmiennej logiki i nie stosowania prędkości cyfrowej we wszystkich dziedzinach życia. Odroczenie nie oznacza zaprzeczenia pragnienia, ale odłożenie jego zaspokojenia”. (*Amoris Laetitia*, 275)

Rozważanie ze św. Josemarią

- „Konieczne jest, by rodzice znajdowali czas na przebywanie ze swoimi dziećmi i na rozmawianie z nimi. Dzieci są najważniejsze: ważniejsze od interesów, od pracy, od odpoczynku. W tych rozmowach należy słuchać ich uważnie, starać się je zrozumieć, umieć rozpoznać część prawdy - lub też całą prawdę - która może być zawarta w niektórych ich buntach. A jednocześnie pomóc im ukierunkować w sposób prawy ich

pragnienia i marzenia, uczyć ich
rozważania spraw i rozumowania;
nie narzucać im konkretnego
zachowania, lecz ukazywać
nadprzyrodzone i ludzkie motywy,
które za nim przemawiają. Jednym
słowem, szanować ich wolność, gdyż
nie ma prawdziwego wychowania
bez osobistej odpowiedzialności, a
odpowiedzialności - bez wolności”.
(*To Chrystus przechodzi, nr 27*)

- „Postarajcie się, by dzieci
nauczyły się oceniać wartość
swoich czynów przed Panem
Bogiem. Przedstawcie im
nadprzyrodzone powody, by
mogły mierzyć wysoko, by czuły
się odpowiedzialne; nie
okazujcie im nieufności. Już
lepiej dopuścić możliwość, że
zdarzy się, że was oszukają, niż
zniszczyć jedność i bliskość
którą mają z wami”. (Walencja,
Hiszpania, 17.XI.1972)

- „Powinniście odpowiednio zarządzać wolnością waszych dzieci, w zależności od ich wieku. Nie możecie traktować wszystkich w ten sam sposób. Sprawiedliwość wymaga, żeby traktować w różny sposób dzieci, które różnią się między sobą, ale jednocześnie tak, żeby nie były zazdrosne o siebie. Różnią się wiekiem, temperamentem, zdrowiem, możliwościami intelektualnymi... W ten sposób, z waszą pomocą, będą mogły stać się równe między sobą i kochać się bardzo, zachowywać się dobrze; zdobędą cnoty, które mają ich rodzice i będą dobrymi dziećmi Najświętszej Maryi Panny”. (Walencja, Hiszpania, 17.XI.1972)
- „Postępuj tak z twoimi dziećmi. Udawaj, że nie zdałeś sobie sprawy, jeśli zdarzy się, że cię oszukają. Bądź wyrozumiały,

wybaczaj im: czy ja i ty nie
postąpiliśmy tak samo z
Naszym Panem, ale wróciliśmy?
Staraj się, by wiedziały, że jesteś
ich najlepszym przyjacielem, że
nikt nie kocha ich tak, jak ich
ojciec i ich matka. Zobaczysz,
jak bardzo będą z tego dumne.
Ale nie oczekuj, że będą święte
od stóp do głów. Tu na ziemi nie
ma świętych”. (Madryt,
Hiszpania, 18.XI.1972)

Praca nad zaufaniem (I): Więcej niż
gry wideoPraca nad zaufaniem (II):
Rozmawiać z dziećmi o
seksualnościPraca nad zaufaniem
(III): «Mamo, kupisz mi komórkę?»

- **Teksty pomocne w refleksji**
- **Film z oryginalną ścieżką
dźwiękową i z napisami po polsku**

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/praca-nad-zaufaniem-iv-nastolatkiem-i-wieczorne-wyjscia/>
(19-03-2026)